

Tekenen in de tijd 21

15-21 december 2019

Deze zondag was het jaarlijkse kerstconcert in de Dominicuskerk. Dan weet je: kerst staat voor de deur. Dat schept blijkbaar vreugde, er waren meer dan 350 luisteraars. Erik Borgman verbindt het met de profeet Jesaja: 'Zeg tegen iedereen die radeloos is: "Houd moed"' (Jesaja 35,4).

'Verheug u altijd in de Heer. Nog eens: verheug u!', schrijft Paulus. 'Uw vriendelijkheid moet bij alle mensen bekend zijn. De Heer is nabij' (Filippenzen 4,4-5). Naar dit vers heet de derde adventzondag vanouds zondag *Gaudete*, zondag 'Verheug u'. Maar je 'te allen tijde' verheugen, dat is wel heel veel gevraagd. Als het lang donker is, kun je je nauwelijks nog voorstellen dat het nog licht wordt. Ik heb de laatste tijd last van mijn rug en ik weet wel dat dit weer over zal gaan, maar na weer een nacht met weinig slaap kost het me grote moeite dat echt te geloven.

Dus het is goed elkaar zo af en toe moed in te spreken. Dat is wat de profeet Jesaja ons deze zondag voorhoudt: 'Zeg tegen iedereen die radeloos is: "Houd moed, wees niet bang, hier is uw God [...]" Dan worden de ogen van de blinden geopend en de oren van de doven geopend. Dan danst de kreupele als een hert en juicht de tong van de stomme' (Jesaja 35,4-6). Je steekt elkaar aan, je gaat het zelf weer geloven. Je begint kleine tekenen van verandering waar te nemen en het maakt je blij. Het is nog geen feest, maar je weet weer dat het feest wordt en dat voelt als het begin van feest. 'Water welt op in de woestijn, rivieren in het dorre land. Het verschroeide land wordt een meer, de dorstige grond een waterrijke fontein' (vers 6 en 7).

Spontaan vind ik het eigenlijk niks, al die kerstverlichting en kerstvieringen terwijl het nog volop advent is. Ik was geschokt toen ik op de televisie zelfs een priester hoorde zeggen dat hij de kerstboom al had staan. 'Ook jij!', dacht ik. Maar de ruim 350 mensen die naar het kerstconcert in onze kerk kwamen, de koren die zich zo ongeveer verdringen om mee te mogen doen: het laat zien dat ik met mijn hang naar zuiverheid ongelijk heb. Er is grote behoefte aan bemoediging. Die moeten we dan ook bieden, als het even kan.

Bemoedigend was afgelopen donderdag de bijeenkomst van de 'jonge hemelbestormers'. Zoals het hoort, kregen wij van een van de twee jonge theologen die wij uitgenodigd hadden om te spreken, Sjoerd Mulder, de les gelezen: het gaat er bij kerstmis nu net om dat we de hemel *niet* hoeven te bestormen. God is naar ons gebroken leven afgedaald en is daar te vinden, hoe onwaarschijnlijk dat ook lijkt. De andere, Nadia Kroon, vertelde over haar ervaring dat het nodig is midden in het leven ruimte te maken waar je God kunt ontmoeten. Het was opvallend hoe vrijmoedig en hoe nuchter er over God gesproken werd, donderdag. Jezus is niet het antwoord op alle vragen, zijn aanwezigheid is de ruimte waar die vragen niet tot wanhoop leiden, maar tot hoop. Het werd opnieuw duidelijk hoe belangrijk het is om als Huis van Dominicus een huis van hoop te zijn. Juist ook als hoop niet vanzelfsprekend is. 'Houd moed, wees niet bang, hier is uw God.'

Die hoop komt aan het licht tijdens onze Wereldwake op vrijdagochtend. Juist wanneer we stilstaan bij de plaatsen op de wereld waar het leven moeilijk is en bedreigd wordt, getuigen we van het geloof dat dit niet is zoals het leven is bedoeld. En dat we daarom niet onverschillig kunnen blijven voor wat er gebeurt, ook al is het ver weg. Dezelfde hoop komt ook aan het licht tijdens de oecumenische vesperviering in onze dagkapel op de woensdagavonden van de advent – komende woensdag alweer de laatste van dit jaar. Over licht gaat het en hoe dat opgaat, ook al bedekt de duisternis de wereld. 'Over hen die wonen in een land vol duisternis gaat een stralend licht op', zegt opnieuw de profeet Jesaja (9,1).

Ik voel het ongeduld groeien en dat is een teken dat het waar is. Een teken dat het licht bezig is op te gaan.

Erik Borgman, lekendominicaan

voorzitter van de programmaraad van het Huis van Dominicus